LAC DU BONNET.

För weekend eller semester res till

SILVER LODGE

Förstklassig restauration — härlig badstrand — dans varannan lördag. Helinackordering $14.00—$16.00 pr vecka. Rum från $1.00 och högre. Skandinaver hälsas hjärtligt välkomna.

N. E. JOHANSON, Ägare.

COMMERCIAL HOTEL

(Parlor in connection)

Rum pr dag eller vecka. Trevlig matsal, billiga priser.

O. PETERSON, Ägare.

Lake View

Café & Restaurant

Mrs. I. Thörnquist, välkänd från Princess Café, Winnipeg, är nu innehavare av den populära restaurangen invid Winnipeg River. Förtjusande läge, god mat serveras billiga priser.

D. McCULLOCH

(The Medicine Shop)

Tidskrifter, böcker, kameror, patentmediciner, tobaksvaror etc.

HANS JOHNSON

Garage- och bensinstation. Reparationer av alla slags motorer. Automobiltillbehör alltid på lager. Droskfrafik.

Telefon No. 9.

SPARMAN'S GARAGE

Bensinstation, reparationer emottagas stort lager av reservdelar. Köper och säljer nya och gamla automobiler. "Taxi-service."

TELEFON N:O. 6.

PLATSOMBUD FÖR S. C. T. FRANK PEARSON.

Litet om Norsk-festen i Winnipeg.

Efter en årslång förberedelsetid med thy åtföljande tidningsreklam, har nu äntligen den norska festen, "Sangerstevnet" och Nordmans Förbundets konferens gått av stapeln, och äro nu ett minne blott. Till våra, — våga vi säga kusiners — beröm har denna fest varit ur alla synpunkter lyckad.

Staden Winnipeg har på ett värdigt sätt gjort sitt till för att festbesökarna skulle få det så "morsomt" som möjligt. De norska flaggorna tillsammans med stjärnbaneret, "Union Jack" och den canadensiska ha prytt stadens gator och de större affärshusen, varjämte dagtidningarna offrat spaltlånga artiklar och redogörelser över festligheternas förlopp.

Vi glädja oss till fullo med norrmännen över det lyckliga resultatet av festen, och helt säkert har den bidragit till att sprida kännedom om Norge och dess folk. Låtom oss även först som sist fastslå, att såväl sångarfesten, som andra konserter och konferenser ha lämnat ett särdeles angenämt intryck på såväl norrmännen själva, som andra skandinaver, dit vi svenskar även torde kunna få räkna oss.

Under de dagar som gått, ha dock åtskilliga yttranden fällts av norska talare, som, åtminstone på den som skriver detta, gjort ett föga angenämt intryck, och som i viss mån har förtagit verkan av de angenäma upplevelser man i övrigt fick anledning göra under den stora festen.

En talare, jag vill nu icke säga vem, påstod, om man får döma efter Free Press' referat, att "ingenstans i världen, kanhända med undantag av Tyskland, bedrives körsång med sådant intresse som i Norge". Den talare som sade detta, synes ha mycket litet kännedom om sitt ämne, eller också har han tydligen icke en aning om det lilla obetydliga Sverige, som dock f. n. äger den största körsammanslutning i världen, om man som utgångspunkt tager de olika ländernas befolkningssiffror. Envar, som har något litet kännedom om körsång, borde känna bättre till sitt ämne, innan han gör offentliga uttalanden av dylikt slag. Det spelar kanske i verkligheten icke så stor roll vad den norske talaren yttrade, men man får ovillkorligen den uppfattningen, att inom vissa norska kretsar göres ansträngningar för att fördunkla de andra skandinaviska ländernas insats i världskulturen till förmån för Norges.

Genom andra talares yttranden har man dragit den slutsatsen, att norskarna helst icke vilja kallas skandinaver utan "norrmän". Detta må nu stå för norrmännen själva, men det ger i alla fall anledning till vissa reflektioner. När en av Norges främsta representanter här synes vilja ta avstånd från "skandinavism", så är det hans ensak. Jag tror dock icke, att norrmännen skulle förlora något på samarbete med de övriga skandinaviska länderna, och ditt räknas, den norske sagesmannen till trots, icke blott Sverige, men också Danmark och Island. Om norrmännen tro sig ha vuxit så starka, att de nu kunna stå på egna ben, tror jag knappast att någon annan skandinav vill förneka dem detta nöje. Att de andra skandinaviska länderna, trots detta förkrossande meddelande skola komma att reda sig torde väl knappast få betvivlas. Eljest har jag och flera med mig, trott att ett samarbete mellan den skandinaviska befolkningen i detta land skulle leda oss alla till gemensamt gagn. Tillkännagivelser av dylikt slag, i all synnerhet från ledarehåll, äro ägnade att bilda en klyfta mellan de skandinaviska folken. Jag tror att norrmännen skulle icke förlora något på att vid tillfällen som detta komma ihåg, att de icke äro de enda "norsemen", även om de lagt uteslutande beslag på detta namn, som dock avser alla skandinaviska nationer, således icke endast norrmännen.

Det är på tiden, att vi svenskar också börja röra litet på oss. Vi ha hittintills stått alltför tysta och låtit våra mera talföra "kusiner", norrmännen, sköta om reklamen för de skandinaviska länderna. Vi måste komma ihåg, att i detta land betyder reklamen mera än något annat, och den som icke förstår konsten att reklamera blir ohjälpligt efter i konkurrensen. Jag vill ytterligare påpeka, att jag har absolut ingenting emot, att norskarna "hålla sig framme", men jag blir arg, då jag hör dylika dumheter från norskt ledarehåll, och som, — jag kan icke hjälpa att jag bibringats den uppfattningen, — synes gå ut på att göra de andra skandinaviska länderna, som dock kulturellt sett, gjort minst lika goda kontributioner till världskulturen som Norge, till obetydliga nollor jämförda med detta land.

Det fanns en tid då förhållandena mellan de norska och svenska folken voro annorlunda. Jag menar nu den tid, då Kölen icke var den gräns mellan de båda länderna, som den nu är. Jag hänsyftar därmed på vikingatiden. Då voro norskar och svenskar samma folk, och då visste man icke någon skillnad, geografiskt sett, ty det var först på 900-talet, som man kunde tala om Sverige och Norge som två skilda länder, alldenstund Skandinavien tidigare var uppdelat i en massa fylken som styrdes var av sin konung.

En liten episod från denna tid, kanske en av de vackraste i våra förfäders, vikingarnas historia, faller mig just i minnet. Det är berättelsen om den norske vikingen Orvar Odd och den svenske vikingen Hjalmar med tillnamnet den Hugstore. Båda voro djärva krigare och ryktet om deras bedrifter hade spritts över hela världen. När Orvar Odd förnam, att Hjalmar den Hugstores rykte alltjämt växte, beslöt han sig för att gå i härnadståg mot Upsala, där Hjalmar bodde, för att mäta sina krafter med honom på vikingavis. Orvar Odds flotta bestod av fem skepp, och när han kom till trakten av Upsala, fann han en vikingaflotta bestående av femton skepp ligga förankrad. Han steg i land med sina män, och på något avstånd fann han en samling vikingar sysselsatta med lekar. Orvar Odds krigare uppgåvo ett härskri, men de lekande vikingarna tycktes icke taga någon notis om honom och hans män. Orvar Odd förstod då, att det var Hjalmar och hans män, som han nu anträffat. Han skickade en härold till Hjalmar och talade om sitt ärende. Denne lät då sända bort tio av sina skepp för att icke vara Orvar Odd överlägsen. En strid började därefter, som urartade sig till envig mellan de båda kämparna. I tre dagar kämpade de utan att någon kunde segra. Vid slutet av den tredje dagen funno de, att ingen av dem kunde sägas vara starkare än den andre. Därför ingingo de på vikingased "fostbrödralag", och deras brödraskap räckte hela livet igenom. De blevo också fruktade över hela världen och var man än såg Hjalmar, där var ock Orvar Odd. De blevo en makt tack vare sitt brödraskap.

Vi ha mycket att lära av dessa våra förfäder, och om den anda som besjälade dessa båda vilda vikingar ännu i dag finge råda, skulle kanske mycket vara annorlunda och lända ättlingarna av dessa vikingar till större heder och välsignelse än nu är fallet.

Semper Idem.

En skenolycka till döds. En skenolycka, som kom att kräva ett människoliv inträffade häromdagen i Nyliden, Burträsk. Hemmansägare P. Wall hade just hemkommit från sina ägor, där han varit sysselsatt med bultning och skulle sela av hästen, då denne av någon anledning ryckte till. W. kom därvid under åkerbulten och klämdes svårt mot marken. Han infördes till Skellefteå lasarett, där han dock avled av skadorna. Den omkomne var 58 år gammal och efterlämnar hustru och vuxna barn.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika

SVENSKA RÅDGIVAREN

"GODA RÅD"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för män säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar även om Livets Hemligheter och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i edra unga år, eller systemet blivit försvagat genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglat omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14. Chicago, Ill.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olycklig äktenskap! Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnesvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, överträffliga verk, 250 sidor, lämnas ej mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).

M. A. Ericius Remedy Co.

185 Pearsall Ave.,

JERSEY CITY, N. J.

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarna för andertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

BÖCKER OM CANADA

Vennerström, I, Canada och Canadasvenskarna. Studier och reseintryck. Rikt illustrerad. Pris: 75 cents.

Nelson, H. Canada, nybyggarlandet. Rikt illustrerad och med tio planscher. Ytterst intressant Pris: $2.25.

Böckerna expedieras mot insändandet av beloppen.

Kataloger gratis på begäran.

ALBERT BONNIER PUBLISHING HOUSE

561 Third Avenue

New York City.

UNGA MÄN,

som ha lust att känna sig själva, skulle skriva efter ett exemplar av N. Rosenberg Co:s berömda bok

"LIVETS HEMLIGHETER"

Boken handlar om Livets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande, och huru man kan bota sig själv i hemmet o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglat omslag till en var, som på ett postkort eller i brev sänder sin adress till den nedanstående läkarafirman.

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Room 207, Chicago, Ill.

Dr. T. W. Dorfman, konsulterande läkare.

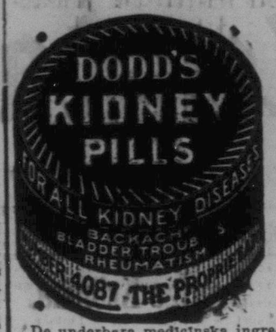

De underbara medicinska ingredienser som återfinnas i Gin Pills verka direkt på njurarna, rena urinen, hela och rensa de inflammerade delarna, stärker blodet och giver det ny kraft samt giver patienten fullständig bot för alla slags njurlidande och blodsjukdomar.

ask hos apotekarna.

Vad sig i Sverige tilldragit under Kung Gustafs tid.

De något mer än 20 år, som förflutit sedan konung Gustaf besteg Sveriges tron, omspänna några av de betydelsefullaste händelserna och utvecklingsfaserna i vårt lands historia i modern tid.

Politiskt har det svenska samhället under denna tid genomgått en hart när revolutionerande omdaning. Det samhälle som hyllade konung Gustaf vid regeringstillträdet i december 1907 var av väsentligt annan art än det som omger honom i dag. De stora rösträttsreformerna av 1909 och 1918—21 ha medfört en helt ny fördelning av samhällsmakten och det politiska ansvaret. Den ursprungligen av liberalerna igångsatta författningsrevisionen har gått segrande fram och fört nya förut oprövade befolkningslager till valurnorna. Partiställningen i riksdagens kamrar har undergått stora förändringar och förskjutits i vänsterriktning. De vid seklets början och fram till 1914 på den radikala flygeln ledande liberalerna ha sett sina krav förverkligade kanske i större utsträckning än de innerst avsågo, men ha även fått finna sig i att överflyglas av socialdemokraterna. Högern har i enlighet med de nya idériktningar, som den upptagit, alltmer framträtt som ett reformvänligt borgerligt parti på konservativ grund, vilket ser som sin främsta uppgift att trygga en lugn politisk, ekonomisk och social utveckling i landet.

Liksom riksdagens kamrar ha landstingens, städernas och landskommunernas representativa församlingar och råd undergått betydande omdaning. De rester av patriarkaliskt styrelsesätt inom dessa organ, som dröjde kvar ännu för 20 år sedan, ha med den kommunala rösträttens omläggning helt försvunnit. Folket kan förvisso känna sig som "herre i sitt eget hus" — men tillfredsställelsen härmed synes icke vara alldeles oblandad!

Hand i hand med den politiska demokratiseringen har gått en social och ekonomisk utjämning, som i stort sett varit lycklig, men som även ställt folkhushållet inför nya, pockande och ännu olösta problem. Det med kraft bedrivna utbyggandet av arbetarnas fackliga organisation har i sin tur medfört en strängare sammanhållning på arbetsgivaresidan. En kraftmätning mellan parterna kan bli förödande, som bl. a. den pågående gruvkonflikten visar.

Detta tills vidare i breda drag om samhällets allmänna evolution. Den ekonomiska utveckling, som Sverige under dessa båda årtionden genomgått, har varit betydande och medfört en påtaglig höjning av folkets levnadsstandard. Efter kriget har Sveriges starka ekonomiska ställning tagit sig uttryck bl. a. i deltagandet i internationella finansoperationer av betydande omfattning och i en tidvis ganska stor kapitalexport.

Den händelse som satt djupaste märken i vårt lands historia under senare tid var upplösningen av unionen med Norge. Den inträffade halftanat år före konung Gustafs tronbestigning och berör så tillvida inte hans regeringstid. Unionsupplösningen fick ett fredligt förlopp. Men den slog dock sår, som det tar tid att läka. Detta måste monarken i det tidigare ledande unionslandet ha i särskilt hög grad erfarit. Att den dagen kom och kom inom kortare tid än ett decennium, då de forna brödrafolken åter började närma sig varandra särskilt i uppträdandet utåt, får till största del tillskrivas konung Gustafs klokhet, initiativ och takt. Hans inbjudan till trekungamötet i Malmö i december 1914 står som en händelse av största betydelse under en risktyllid och prövande tid. Det inledde ett skandinaviskt samarbete, som satt idel goda frukter för alla tre länderna.

Sverige har under Gustaf V:s regeringstid haft att genomlida de allvarligaste krigsprövningar det någonsin erfarit utan att själv vara inblandat. Även ur denna synpunkt kunna åren 1914—1918 aldrig utplånas ur minnet. Omfattningen av de påfrestningar Sveriges neutralitet utsattes för från de krigförandes sida är ännu inte till fullo bekant, men den torde ha varit betydande. Bevarandet av vår neutralitet krävde helt visst all den fasthet och självbehärskning något folk är mäktigt.

Det är överflödigt att erinra dem som upplevde krigsåren om de svårigheter av alla slag vår folkhushållning hade att kämpa med, vilka fordringar, som ställdes på de enskilda, på statliga och kommunala organ, vilken mängd av misstag som begingos, huru nära det vid ett par tillfällen var att folk skulle förlora besinningen o. s. v., men hur å andra sidan allt i stort sett gick oss väl i händer och hur vi äntligen kommo ut ur trångmålen mer helskinnade än de flesta folk i Europa, kombattanter eller neutrala.

För att återgå till händelser, vilka inte direkt berott av verkningar utifrån men som dock varit av riksomfattande innebörd, erinras om storstrejken 1909. Ett oväder hade länge dragit ihop sig på arbetsmarknaden och då en mängd småkonflikter hotade med viss anarki, tillgrepo arbetsgivarna lockoutvapnet. Arbetarna svarade med storstrejk den 4 aug. Det var den första större kraftmätningen mellan arbetare och arbetsgivare. Respekten för storstrejken var stor på båda sidor och det talades om att "sätta samhället i gungning". Men samhället bestod provet. Storstrejken blev ingen lyckad spekulation. Kampfronten minskades successivt och de återstående konflikterna runno ut i sanden.

I fråga om minnesvärda data bör inte händelserna kring den 5 febr. 1914 utelämnas, bondetåget och pansarbåtsinsamlingen, denna enastående manifestation av landets försvarsvilja, varvid på frivilligebetns väg på kort tid hopbragtes det betydande beloppet av 17,1 miljoner kronor för byggandet av pansarbåten "Sverige".

En kort översikt över de regeringar, som suttit vid konungens rådsbord under de gånga åren försvarar sin plats i detta sammanhang.

Den Lindmanska ministären, som satt vid styret, då konung Gustaf uppsteg på tronen, fungerade med vissa personombyten till hösten 1911, då vid valen det bekanta "jordskredet" ägde rum, vilket gav vänstern en stark majoritet. Lindman demissionerade och Staaff bildade sin andra ministär. Den första, som var mycket kortvarig, hade företrätt den Lindmanska 1906. I samband med händelserna den 5 febr. 1914 avgick den liberala regeringen. Landshövdingen i Uppsala, Hjalmar Hammarskjöld, mottog konungens uppdrag att bilda ny regering. Denna kvarstod till i mars 1917, då ett regeringsskifte framtvingades och Hammarskjöld avgick. Carl Schwartz bildade den nya regeringen av övervägande högermän med amiral Lindman som utrikesminister. Höstens valstrid blev emellertid mycket het och gav utslag i vänsterriktning. Regeringen avgick i okt. Konungen önskade i den omtäliga situation, vari riket befann sig, en samlingsministär. Men hindren för en dylik voro för stora. En liberal-socialdemokratisk regering bildades med professor Edén som statsminister, justitierådet Hellner som utrikesminister och Hjalmar Branting som finansminister. Den sistnämnde avgick efter en kort tid på grund av sjukdom och efterträddes av F. V. Thorsson. Koalitionsregeringen kvarstod till i mars 1920, då den sprängdes på kommunalskattefrågan. Konungen anmodade Edén att ombilda ministären, men denne avböjde.

Nu tågade Branting in till rådsbordet med idei socialdemokrater. Men höstens val decimerade socialdemokraternas röstetal i andra kammaren och ett ministärskifte blev följden i oktober samma år. Landshövding Louis De Geer gav nu en kort gästroll som statsminister. Han efterträddes i början av 1921 års riksdag av landshövding Oscar von Sydow. Som ett led i den vid urtima riksdagen 1918 inledda författningsreformen upplöstes kamrarna och då valen hösten 1921 gåvo utslag åt vänster avträdde von Sydow och ersattes med Brantings andra ministär. Vid 1923 års riksdag stupade denne på arbetslöshetsfrågan. Justitierådet Trygger mottog konungens uppdrag att bilda regering. Han betraktade det som sin huvuduppgift att lösa försvarsfrågan och framlade ett förslag för 1924 års rikdag. Förslaget föll. Efter höstens val samma år fann den Tryggerska ministären situationen ohållbar och lämnade platsen för Brantings tredje ministär. I februari 1925 avled Branting och Rickard Sandler efterträdde honom. Försvarsfrågan löstes nu av den socialdemokratiska regeringen med stöd av de frisinnade. Försvarsminskningen blev som envar vet högst avsevärd. I slutet av 1926 års riksdag stupade regeringen på arbetslöshetspolitiken. Bankofullmäktigen C. G. Ekman hade tagit ledningen inom statsutskottet av oppositionen och fick konungens uppdrag att bilda den nya ministären, vilken ännu fungerar.

Gynna våra annonsörer!

Skrävelköpings Vecko-Post.

gan för Skrävelköping med omnejd.

DAGENS FÖRLEDARE.

DET har stått en het strid på tidningens redaktion under sistförflutna vecka om vem som skulle få hava den stora äran av att skriva dagens ledare.

Nu är det så att både redaktören, fru Seraphen och Redaktören med Stab haft dessa mer eller mindre hedervärda uppdrag. Vad återstår då annat för god ordning och tro än att Tryckfelsnisse, den där och "Printers Devil" benämnes får göra detta. Ske — utan personligt ansvar (S. U. P. A.)

* * *

Vet någon verkligen vilken ovanligt infernalisk liten älsklig varelse undertecknad egentligen är? Näppeligen. Ty se Tryckfelsnisse är en personlighet, som har största betydelse i en tidnings kanaler.

När den stackars kal- och gråhårige redaktören sitter och pletar på ett litet pappersark med sin spetsiga sax, vips är jag framme och söker locka honom till episkupaler på den litterära horisonten. Och när jag lyckats med dessa fundigheter, då sover jag om möjligt ytterligare hans tankekonstellation och får honom att tro, att han har gjort vad rätt är.

Som en liten osynlig men dock allmänt känd avgrundsande följer jag sedan med manuskripten till sättmaskinen där jag genom att söka klia sättaren bakom örat eller på näsan på allt påtänkligt sätt förvillar honom och drar hans uppmärksamhet från det som han skall göra (vilket förresten icke är så svårt alls).

Gömd bakom allvetandets ogenomträngliga mur följer jag med till den s. k. ombrytaren, vars åtgöranden jag bortjollrar genom att högljutt sjunga "Kong Christian stod i rök och dam". Kan jag blanda bort raderna (ej korten) eller peta dit något som icke hör dit eller taga bort något som hör dit, ja då känner jag mig nöjd och belåten.

Om jag sedan, när den stora tryckpressen skall börja gå kan springa emellan och hindra bläcket från att svärta på papperet, ja inte är det jag som blir ledsen inte.

Och så till slut när namnlistan skall sättas fast på tidningspaketen och jag kan blanda om sedlarna så att namnen komma bort, ja då jublar jag och tycker att jag nu efter väl förrättat värv kan gå och lägga mig och vila på mina ekrar.

Om någon skulle tro att jag icke existerar, så var så god och kom hem och hälsa på mig. Och skulle någon eventuellt tro, att jag icke är den som gör fel — skyll icke på mig om Ni blir övertygad om motsatsen, ty bemärk väl goda svenska folk — en redaktör, en sättare, en ombrytare, en tryckare och en postförsändare — ingen av dem kunna begå misstag. Den enda som Ni kunna skylla på så är det

Tryckfelsnisse.

Familjenotiser.

Då värmen trots regn, åska och annan nederbörd varit ganska besvärande även under sista veckan har intet speciellt i familjenotisväg hänt.

B. B.

Vad som under den gångna veckan sig tilldragit haver.

Det var fasligt regnande mitt upp i hela glädjen. Vi hade liksom tänkt oss att få fira sommar nu och så kommer regnet. Hela himmelen gråter, människorna gråta och jorden gråter också.

Varför tror Ni, att det regnat så hiskeligt, gott folk? Jo, kunnen I tänka er, att det är straffet över mänskligheten för allt ont.

Det hela har så säkert som aldrig det sin ursprungliga upprinnelse i svart-, avund- och nöjessjukan. Denna hemska sjuka som har så många offer i hela denna stora världen.

Saken förhåller sig så att familjen Kuhslig, som äro bosatta här i stadens utkanter häromdagen skulle fira sitt giftermålsjubileum efter 25-årig trogen och långvarig samlevnad och icke hade tid till att vänta på det 30-åriga krigets högtidsdag. Vi blevo då liksom litet rörda av all denna godhet och ville celebrera, som det så vackert heter. Som en direkt följd av denna goda tanke beslöto vi oss för att hissa flaggan. Vi hade icke någon Junion Jack, icke heller någon Jack Canuck, utan bara den där enkla lilla blå vackra härliga fina flaggan med det strålande gula korset i mitten. Se vi tänkte ju som rätt var, att om vi hissade den flaggan, skulle vi giva vår nationalkontribut till familjen Kuhslig, som ju visserligen är av tysk härkomst men dock icke av svensk. Alltså sagt och gjort. Då vi hade morgnat oss och klarat strupen efter föregående aftons orchideer, hissade vi under allmän hattavtagning flaggan.

Den blickade så vackert där uppe på sin stång — men "hast du mir gesehen", som tyssen säger, det blev storm som i ett vattenglas. Hela stora familjen Kuhslig uppvaktade oss och i bittra men mindre väl valda ordalag frågade de vad meningen var, om vi skulle insulta dem eller om det hela var endast en personlighetsförolämpning.

För att bevara husfriden, vilket ju alltid är mycket viktigt, lovade vi efter långa parlamenteringar och ingående oreranden och allehanda prat att hissa familjen Kuhsligs familjeflagga och nationella helgedom. Och så var det med det.

Men tänk så konstiga folk kunna vara. Hemma i Gammellandet, när till exempel borgmästaren hade kalas så kunde man då klappa sig i baken på att turkiske konsuln hissade sin flagga och jag vet då säkert att han inte hissade borgmästarens flagga. Likadant kommer jag ihåg, när Kung Gustaf gifte sig, inte hissade Uraguays konsul där hemma den svenska flaggan, nej då för allan delar, han hissade sitt lands representerande flagga för att tala om för folk som inte kände honom att nu hisjag min flagga, och det betyder så mycket som att Uraguay instämmer med Kung Gustafs folk och lyckönskar honom till en vän brud.

Ja människorna äro allt ganska konstifika ,eller hur?

Joseph Potifar.

Frågor och svar.

Med anledning av redaktionens i förra veckans nummer offentliga fråga angående vad man skall säga om en gift hustrus man som besöker en s. k. "bootleggarjoint", skulle jag för min enskilda del endast vilja framhålla, att den kaste första stenen som inte sitter i glashus.

Fru Bänggren.

Från stadsfullmäktiges måndagssammanträde.

Det var liksom litet hett av sig i Lundgrens snusbod vid förra måndagens veckosammanträde. Det var visserligen inga allvarligare kalabaliker, som till exempel den i Denver, men det höll i alla fall på att skära sig ganska betydligt.

Saken var den att då räkningarna för den stora festligheten förra året skulle betalas befann det sig att kassan ej räckte till och nu föreslogs en extra uttaxering. Näväl ingen ville ju gå med på en extra uttaxering så där i allmänhet lagd, utan efter vanan skulle några få få betala för kalaset och det var ju icke rättvist. Hur det nu var skämdes naturligtvis en hel del mannar, som naturligt är, och därvid står det ännu. Men varför skämmas, vågar referenten, som på läktaren åhörde hela kalabaliken, fråga. Varför icke vara sportiga och betala flolerna, när allt förlöpte primo primarius?

Annars blev det ju den sedvanliga priffen, och alla voro nöjda. Lundgren själv kom som naturligt var på minus, men resten på plus. Hur det gick till veta vi icke så noggrant, men man kan ju draga sina misstankar.

Referenten.

Från Societeten.

Det har varit ett fläende och ett springande i Societeten under sista veckan. Idel kaffebjudningar och syföreningsmöten och priffesällskap och bridgeklubbar och ja, den store månde veta allt.

*

Fru Svenson vid Stora Torget hade bjudning för fru Pettersons vid Lilla Torget svärmoder och herr Anderson sjöng verser, medan fröken Flodström spelade harpa till ackompanjement av fröken Sifelius nyinköpta saxofon. Damerna buro mångskiftande klädningar och till en kontrast av en tum ovanför knäveckot, vilket är det hittills kortaste vi både hört och sett.

*

Enligt föriljudande torde herr Trädgren komma att höja tygpriserna som en följd av ovanstående, ty det skulle ju icke vara rätt om han skulle få sälja mindre och de äkta männen betala bara därför att fruarna önska vara iklädda mindre.

*

Vid doktorinnans kaffebjudning bjöds på 8 sorters småbröd, vilket var en sort för mycket. På grund därav hade heller icke doktorinnan enligt gästernas uppgifter lagt in så mycket godsaker i den åttonde biten.

Fru Seraphen.